

Esterházy Péter

Mi, kutyabarátok

G., aki jól tud mesélni, meséli, és van egy sánta kutyája, a Szvetter, hogy a kertjük előtt mostanában a vízparton rendre megáll egy autó, egy család, az asszony béna, az apa és a fia reggel kiemelik az autóból, tolószékbe teszik, kigörgetik a napra, ki a vén folyóhoz, délután ötkor meg vissza. Közben, mellékszál, meglehetősen hangosak, meg szemtelenek is.

Ma reggel éppen úgymond pakoltak, amikor G.-ék odaértek a sánta kutyával. A férfi, karjában az asszony, rápillant a vidáman kacsázó Szvetterre, és csodálkozva, szinte öntudatlanul mondja, hiszen ez sánta, ez egy sánta kutya, de hát akkor mért?!, akkor mért nem lövik agyon?, egy sánta kutyát, mire való?, mért nem lövik agyon, mért, mért nem, motyogja, és gyöngéden a tolószékbe teszi a magatehetetlen testet.

Az író „Egy kékharsnya följegyzéseiből” című kötetéből
(Magvető, 1994).

Fischer Mária

Fenn a hegyen

Törékeny oszlopok között
két gyertya lángja ellobog –,
s a csillagok ma alszanak.

Ketten vagyunk, magunk vagyunk.
Anyád se nincs, anyám se nincs;
apád se nincs, apám se nincs.
Ereszkedik fölénk a tél,
a hóesés, a hallgatás.
Az életünk akár a táj,
akár az éj, akár a csend;
akár a Föld magánya már.

Idáig jön az ember el,
hogy átvigyék az angyalok,
ki tudja, mely határokon –

Imre Flóra

Magvaszakadt fa

Mileticsek Nyáryak Wieserek
horvát és szerb magyar sváb őseim
ilyenként maradtam belőletek
a Duna-táj baljós vidékein

sváb örökség makacs pedáns eszem
délszláv korán őszült sötét hajam
de lobbanékony természetemen
milyen tartás örökös féke van

ez a vidék formált úgy titeket
hogy a vágyakkal leszámoljatok
hogy az vagyok csak aki kell legyek

magvaszakadt fa ha elszáradok
bennem ér véget volt életetek
Bozoryak Imrék Nikovitok